

notavimus, adhibet, cum accentibus conciliari posse judicamus. Ita v. ille: *utraque sententia tam quæ vertit fratrem Japheti major, quam quæ frater Japheti majoris cogitur subaudire copulam b. m. patri omnium filiorum Eberi, & fratri Japheti, Quare nobis videtur potius Eber dici frater Japheti & ita vertendum: patri omnium filiorum Eberi, fratris Japheti majoris, b. e. Japheti, qui major est ipso Ebero, quomodo significatur, quod Japhetus fuerit frater Eber, non in eodem aut pari gradu, sed in impari, in quo Japhetus superior &c.* Hæc si ita essent, & non tam Sem quam Eber h. l. frater Japheti major s. majoris appellaretur, cum postrema magis respicerent עבר ׀ quam Semum, qui hic vocatur אבני עבר & insuper עבר cum subsequente אחי in eodem casu construatur, in vocum autem nexu continuato & protracto ultimæ voces propter potiore respectum, juxta quem distinctionem fit proportio, ordinarie magis conjunctæ sint quam præcedentes, docentibus id illis qui de Accent. scripsere, ex quibus vel solum vid. B. Weim. Doctr. Accent. Reg. 2. memb. 2. p. 23. major omnino accentus requiretur in אבני, quam impositus est עבר ׀; qui vero alius quam Sakephkaton iteratus; aut quia dominus est unius vocis & caret servo itemque subdistinctivo paschta in eadem secum voce, Sakephgadol esse non posset, prouti ex ubivis obviis consecutionis accentuum regulis videre est. Manifestum itaque est majorem valorem ׀ in nomine אבני, quam ׀ in עבר B. virum attribuisse, cum ille paschta h. l. ne quidem sit distinctivus, sed conjunctivus ׀ vicarius, adeoque peccasse illum in Axiom. l. coll. 6. Et si vel maxime largiremur ׀ esse actu distinguentem, in axioma 3. hac ratione impingi,